Povídky, pohádky a další

8. Zmizelá lokomotiva

To železniční depo mohlo být kterékoli velké depo v republice.

Většina lokomotiv byla pryč a s nimi i značné množství strojvůdců. Těch pár kolejových krásek, které zde zůstaly, čekaly na opravy. Mechanici a jejich pomocníci se právě jedné z nich věnovali. Hemžili se kolem ní jak mravenci na kostce cukru.

Do prostoru vešla skupinka mužů s deskami v rukou. Šlo o houf úředníků v oblecích, kteří po dlouhé době opustili své šeré kanceláře.

V čele onoho průvodu kráčel strojvůdce Franta Flinta, který znal každou zdejší lokomotivu jako své vlastní boty.

„Zatím ta inventura vypadá dobře. Všechno sedí naprosto dokonale," pochválil jeden z úředníků, evidentně hlavní účetní, se jmenovkou: „Pavel Mráček" na krku.

Flinta se jen skromně pousmál a řekl: „Víte my si potrpíme na pořádek, i když to tak moc často nevypadá."

Následovalo zdlouhavé velmi podrobné procházení depa a na konci této nudné leč důležité procházky se pan Mráček zeptal: „Kde máte lokomotivu řady 163.244-7 se stejným inventárním číslem?"

„Někde by tu měla být," odpověděl Franta Flinta a začal se kolem sebe rozhlížet.

V tom momentě vběhl do depa strojmistr a volal: „Fanouši, rychle, volal Jarda Vomáčka, že si zlomil nohu a je v nemocnici… Musíš za něj vzít ten odpolední expres do Prahy!"

„Už běžím… Omluvte mě, pánové,“ řekl strojvůdce a rychle odklusal.

„Mám tu s vámi zůstat?“ zeptal se strojmistr.

„To není nutné, jen sejděte věnovat svým povinnostem… My to zde zvládneme sami,“ odpověděl druhý účetní, na jehož visačce stálo: „Josef Kolář.“

Strojmistr se ochotně vzdálil a úředníci stáli poněkud zmateně v poloprázdném depu.

„Nemám zaskočit pro některého mechanika, aby nám pomohl?“ nadhodil úředník se jmenovkou: „Alois Vybíral.“

„To není nutné. Vystačíme si sami. Vezme to to vylučovací metodou a to by bylo, abychom nenašli jednu lokomotivu!“ odpověděl pan Mráček.

Josef Kolář se zadíval do listin, které měl při sobě.

„Na trati ani na opravě není, nikdo ji neodepsal jako úplně zrušenou… Prostě tady musí být.“ řekl nakonec Kolář.

Každý z nich se vydal jiným směrem a obcházeli kus po kuse prostor depa prohlíželi každou mašinu, která tu zůstala, ale žádná neměla hledané inventární číslo.

„Ten kus plechu tu zkrátka není,“ poznamenal Vybíral.

„Jak to, že tu není?! Musí tu být!“ vykřikl Mráček a rozčílením mu na krku naběhly žíly jako provazy.

„Pane Mráčku, prošli jsme to tady a nenašli jsme z toho stroje ani plíšek,“ odtušil Kolář.

„Přece se takový kolos jen tak nevypařil! V tomhle depu by člověk neschoval ani kolo!… Pojďme, prohlédneme to ještě jednou, třeba jsme to prostě přehlédli!“ rozkázal Mráček.

„Nemyslím, něco takového není možné přehlédnout,“ prohodil Vybíral.

„To je pravda, ale taky není možné, aby se z ničeho nic obrovský stroj vypařil jen tak bez ničeho!“ rozčiloval se Mráček.

Skupina se znovu rozpadla na jednotlivé muže. Tentokrát systematicky chodili sem a tam s kapesními svítilnami v rukou, ač v celém depu byl dostatek světla. Pomalu a důkladně zkoumali inventární čísla každého stroje. Lezli po kolenou, šmejdili po podlaze, až jejich obleky pokrýval prach a špína. Dokonce se podívali i do odstavených vagonů. Co když se někdo spletl a inventární číslo nepatří lokomotivě, ale vagónu?

„Ta lokomotiva fakt zmizela,“ oznámil suše Kolář.

„Opakuju, není to možné! Přece tu nebyl žádný kouzelník a neviditelný nátěr ještě nikdo nevymyslel!“ Mráček v záchvatu zuřivosti mrštil svými deskami o zem.

Pro jistotu vešli do proskleného kutlochu, kde obvykle sedával některý z mistrů a dohlížel na pořádek v depu. Dnes tu však nikdo nebyl, jelikož vedle v dílně potřebovali každou zdravou ruku.

Pan Mráček vyhledal na počítači v této poněkud zakrámované kanceláři seznamy opravených a vyřazených strojů. Ani jeden na těch seznamech neměl inventární číslo shodné s tím, které úředníci hledali.

„Už je to tak, někdo ji ukradl!“ zhrozil se Mráček.

„Jak chcete ukrást lokomotivu?“ zeptal se Kolář spíše řečnicky.

„Vždyť to nic není! Člověk vyleze na stanoviště, nastartuje a už jede. Kdo ho vidí, myslí si, že je to strojvůdce a jede na výkon," odsekl Mráček celý zpocený při představě, že někdo mohl být tak drzý a ukrást tak cenný kus kovu.

„Tady se všichni přece znají. Takové jednání by nevyšlo… Ale dejme tomu, že by se to povedlo. Proč byste kradl lokomotivu?"

„Abych si splnil klukovský sen zajezdit si s mašinou, nebo abych ji prodal… Znal jsem jednoho chlapa, co si ze starého vagonu udělal luxusní byt… A teď si představte, co by se dalo udělat z takové lokomotivy. Těch možností je tisíc," uvažoval Vybíral, kterého se sice nikdo na nic neptal, ale chtěl taky něco říct.

Mráček vzal mobil a volal na policii.

Jakmile mu to někdo, zvedl ohlásil: „Tady Pavel Mráček, někdo ukradl lokomotivu z depa."

„Tady kapitán Veleba a říkám vám, ty fóry si nechte pro někoho jiného!" seřval ho kapitán Veleba.

„Prosím, to není žádný vtip. My s kolegy provádíme inventuru v lokomotivním depu a jedna z nich prostě chybí. Prohledali jsme to tu celé a nikde z ní nenašli ani šroubek," odpověděl s kuráží v hlase Mráček.

„V tom případě tam hned jedu."

Za necelých deset minut se do dveří depa vřítil strážce pořádku středního věku se dvěma mladými muži zákona.

„Tak mi to v klidu vysvětlete… Vy prý hledáte jistou ztracenou

lokomotivu,“ žádal kapitán Veleba.

„Ano, jedná se o stroj řady 163.244-7 se stejným inventárním číslem. Prošli jsme záznamy opravovaných a vyřazených strojů a nikde neobjevili. Prohledali jsme celé depo, jak už jsem vám řekl, ale bylo to marné,“ stěžoval si rozrušený Mráček.

„A nejezdí náhodou někde na trati? A co když posunuje?“ zjišťovalo mladé rameno zákona.

„Na to jsme taky mysleli. Dívali jsme se do knihy jízd. Žádná z těch možností nepadá v úvahu.“

„Tak se podíváme, jestli tu vaši lokomotivu přece jenom neobjevíme někde tady v prostoru depa,“ rozhodl kapitán Veleba.

Policisté se přidali k úředníkům. Pečlivě pročesávali celou rozlehlou halu depa. Muži zákona používali i lupy, aby dokonale zkontrolovali každé inventární čísla přítomných kolejových vozidel. Trvalo to několik hodin a všichni pak byli špinaví, zpocení a bezradní.

Když byli na konci pátrání, musel kapitán Veleba uznat: „Je to jasné ta lokomotiva zde není, někdo ji musel odcizit.“

Než stačil kdokoli cokoli říct, vešel do depa starý Bobr, dílenský mistr, který patřil k depu snad od jeho založení a znal všechna kolejová vozidla do nejmenšího škrábance. S obrovskou dávkou humoru o sobě říkával, že už i on má své inventární čísla a prý ho zatím nevyřadili jen proto, že nikdy neměl poruchu a že funguje i na dobré slovo a pár láhví piva.

„Nazdar, mládeži, co to tady vyrábíte?“ zeptal se zvesela.

„Hledáme lokomotivu!“ řval vztekle Mráček.

„No, to je v takovýmhle depu ouplně jednoduchý. Jen se podívejte, jedna hezčí než druhá," usmál se Bobr

„Ale my hledáme jednu určitou," vydechl unaveně Mráček, jako by mu mistr Bobr překážel, nebo jako by byl slabomyslný.

„A kteroupak plechovou krasavici postrádáte, hoši?" Bobr přešel blíž k úředníkům.

„Tuhletu," odtušil účetní odevzdaně a ukázal v listině přesné místo s hledaným objektem.

Dílenský mistr se dlouze zadíval na označení typu, řady i na inventární číslo zmizelého vozidla určeného k provozu na kolejích.

„Aha, tak pojďte se mnou, chlapci!" vyzval je Bobr a rozvážným krokem zamířil do jednoho místa nedaleko kanceláře dozoru.

Zde se zastavil, důkladně se rozhlédl a znovu se pohnul směrem k jedné mašině, která zde stála v celé své nádheře.

„Tady je… To je on, ten náš krásnej Peršing," oznámil mistr Bobr tónem průvodce, který právě dovedl turisty k nejzajímavějšímu místu nebo exponátu.

Něžně pohladil kov dveří na stanoviště a v duchu vzpomínal kolikrát mu tenhle stroj prošel rukama při opravách.

Pan mráček třikrát překontroloval štítky, a když zjistil, že je všechno v pořádku, úlevně vydechl.

Policisté vrhli na účetního pohledy, které by ho mohly ve zlomku vteřiny zavraždit, kdyby to bylo možné.

„Tohle si, pánové, pěkně odskáčete!“ pohrozil kapitán Veleba.

Úředníci jen sklonili hlavy a tvářili se jak na vlastním funusu.

Dílenský mistr se raději potichoučku vytratil. Nemusel být u toho, když houf účetních dostal vynadáno do všemožných zvířat a ještě mnohem hůř.

Na druhou stranu mohli být rádi, že došlo jen na nadávky a na pokutu za zbytečný výjezd příslušníků Policie ČR. Mohlo to pro ty kancelářské myši dopadnout mnohem mnohem hůř.

Od té doby si při inventuře brali s sebou i mistra Bobra.